

gekomen om jou op te zoeken? Dat wou je wel! Ze kwam enkel maar haar bal halen, hoor!" — „Waar is ze heen, en wat moet ze met dien bal," wou Belke vragen, maar 't leelijke dier was al bezig den berg op te klauteren, in de richting van een klein kerkje, dat heel alleen boven op den top stond.

Verdrietig trok Belke zijn hoofd naar binnen. Maar wat was dat? De witte cyclame hilde! Aan al haar blaadjes hing een groote heldere druppel.

„Wat scheelt jou, ouwe," vroeg Belke gemoedelijk. „Je bent wel niet een van de gezelligsten, maar ik kan je toch niet goed zien huilen. Maar de cyclame liet haar traantjes nog harder stroomen en gaf geen antwoord. „Ik zal 't je maar vertellen," zei de geranium toen. „'t Is om Klepelkindje, dat is een vriendin van de cyclame, weet je. 't Is een heel ongelukkige geschiedenis. Klepelkindje woont daar in de hoogte bij de kerk. Zij is het, die iederen dag de klok luidt. Maar nu is er dat booze stekelvarken, dat haar op alle mogelijke manieren kwelt, omdat hij haar eens ten huwelijk heeft gevraagd, en zij hem niet wou hebben. Uit wraak bewaakt hij haar nu als een gevangene. Den klepel van de kerkklok heeft hij weggemaakt, alleen om haar te plagen, en omdat de klok natuurlijk toch geluid moet worden, kaatst ze er nu met haar twee gouden ballen tegen. Een ervan miste zoeven, en rolde hier naar binnen. En nou heeft dat ellendige dier gezegd, dat wanneer ze met Kerstmis niet voor een echte klepel in haar klok heeft gezorgd, hij haar met huid en haar op zal eten. Ja, dat zei hij heusch!" En de geranium knikte met haar roode kopje, en liet verdrietig haar bladen hangen. Maar Belke schudde zijn schelletjes, sprong weer in de vensterbank, en riep: „Dat zal nooit gebeuren! Ik zal haar redden! Niet alleen een klepel, maar een geheel nieuwe klok zal ik haar brengen. Die mag ze dan hebben, en dan krijgt ze mij erbij, want ze is een lief meisje en, ik wil haar tot vrouw. Ze zal wát blij zijn. Zoo'n mooie kabouter vol gouden bellen te krijgen, inplaats van een stekelvarken. Wat denkt jullie ervan?" Maar toen begon de cyclame plotseling te spreken. „Wees verstandig, Belke," zei ze zacht. „Daar kan niets van komen. Klepelkindje zou alleen van je kunnen houden als je stil kon zijn, en dat kan je niet, met je gerinkel en je geratel. En dan zou je 't stekelvarken, dat een booze geest is, moeten verslaan. Dat kan je ook niet! Ga naar je huis, en eet je havermost, want 't is al ochtend geworden, en ze zullen op je wachten."

Maar Belke ging niet. Hij had zijn hoofd weer door 't venstergat gestoken, en wenkte een koe, die langzaam aan kwam kuieren, haar groote bel om den hals. „Zeg juffrouw Dommelkop!" riep hij. „Mag ik je bel hebben?"

„Wat moet je met een bel, die drie keer zoo groot is als je zelf bent?" vroeg juffrouw Dommelkop wantrouwig, „niet dat ik 't zware ding niet graag kwijt zou zijn. Maar . . ."

„Kom, zeur niet," zei Belke ongeduldig. „'t Is een bruidscadeautje voor m'n meisje." „Als belooning zal ik 't hooi voor je wegpakken dat de kinderen met St. Nicolaas in hun schoenen voor den schoorsteen leggen. Daar gaat-ie!" Met 'n plof stond hij op den grond, sneed met zijn zakmes den leeren band door, waarmee de bel om Dommelkops hals zat, liet haar handig over zijn hoofd wentelen, en daar klauterde hij met 't zware vrachtje 't bergpad op. 't Viel niet mee, want de bel was zóó groot, dat ze den heelen kabouter bedekte, zoodat alleen zijn voetjes nog te zien waren. Maar Belke stapte dapper door, al kon hij niet zien waar hij liep. Zoo klom hij verder, tot hij plotseling een schaterend gelach hoorde, en een hoog stemmetje dat vroolijk riep:

„O, neen maar, kijk nou toch 's! Daar komt een koeienklok met voetjes aan!"

„Dat denk je maar!" hijgde Belke, gooide de bel op zij, kroop er uit en stond toen, trotsch recht op voor . . . 't stekelvarken!

Van Klepelkindje zag hij alleen een glimp van haar gouden haren, zóó vlug ver-